

T. A. VILIJAMS

UBISTVO U
KJANTIJU

ARMSTRONG I OSKAR 2

Sa engleskog preveo
Danko Ješić

Beograd, 2024

*Marijandeli i Kristini, koje vole dobre krimiće.
Volim vas, kao i uvek.*

Prolog

Utorak ujutro

Bepe je uvek voleo rano jutro, a posebno usred leta, kao sad. Noć je bila vrela i sparna, i u ovo doba dana, pre nego što jara pritisne i spusti se na okolinu kao zagušljiv pokrov, osećao se osveženo. Mada je u ovom delu Toskane živeo više od šezdeset godina, dao bi svu tu julsku vrelinu za jedan hladan zimski dan. Tu u senci drveća ni izbliza nije bilo hladno, ali temperatura je bila podnošljiva. Gurnuo je ruku kroz otvoren prozor i poslao malo hladnijeg jutarnjeg vazduha prema svom licu, dok je landroverom prolazio putem kraj terena za golf. Bilo je dobro biti živ.

Mladi Alfredo, koji je sedeo kraj njega, trgnuo ga je iz sanjarenja – sad makar nije zurio u svoj telefon.

– Šta je ono, Bepe? Da li je to divlja svinja?

Upravo su prošli pored šumarka i izlazili su na stazu koja vodi do osme rupe. Bepe je pogledom ispratio ispruženi prst i ugledao tamno obličje kako leži u peščanoj rupi, desno od terena za golf.

– Nadam se da nije. Pregledali smo ogradu prošle nedelje. Te prokletinje mogu da naprave neverovatnu štetu na terenu za svega nekoliko sati – nervozno je progundao Bepe. – A nismo poneli pušku.

– Da odemo i uplašimo je?

Osećala se zebnja u Alfredovom glasu, i to opravdano. Nekoliko meseci ranije divlja svinja je gadno povredila jednog

starijeg seljaka iz susednog sela. Ali jutros su imali pristojnu zaštitu u obliku landrovera. Bepe nije oklevao i okrenuo je volan, idući pravo ka peščanoj rupi.

Tek kad su se približili, počeli su da shvataju da to nije divlja svinja. Obrisi u pesku bio je nepogrešivo ljudski.

– Misliš li da je... – Alfredo je voleo da se pretvara kako je čvrst momak s tetovažama i mindušom, ali sad je zvučao kao nervozni tinejdžer.

Bepe je frknuo. – Napio se i obeznanio, najverovatnije. Mada ne znam zašto je došao da spava ovde, u mojim predivnim peščanim jamama. – Zaustavio se nekoliko metara od peščane jame i izašao iz automobila. – Pa, sigurno je da će imati grubo buđenje.

Otišao je do ivice peščane jame i stao u mestu kad je shvatio da se taj čovek više nikad neće probuditi... grubo ili nežno.

– Bože! – Skinuo je kapu i prošao prstima kroz proređenu kosu. – Vidi ti to!

– O, bože...

Bepe je bio delimično svestan Alfreda koji je glasno uzdahnuo, dok su gledali tog čoveka ispruženog u peščanoj jami. Pesak oko njegove glave bio je crn od krvi koja je istekla iz užasnih rana. Stajali su tamo, kao ukopani, prilično dugo, sve dok Bepe nije shvatio da su mu ta odeća i telo nekako poznati. Otišao je na drugu stranu peščane jame i pogledao stranu čovekovog lica koja nije bila prekrivena peskom. Sedi brkovi i savršeni zubi bili su nepogrešivo poznati, kao i australijski kožni šešir širokog oboda koji se nalazio na grabuljama kraj jame za pesak. Nije bilo nikakve sumnje. Kad se okrenuo momku, koji je bio bleđ kao krpa, saopštio mu je vesti.

– To je sinjor Hanter. – Nije mogao da poveruje u to što će upravo reći. – Neko je ubio sinjora Hantera.

– Jesi li siguran da je mrtav? Da proverimo? – Krenuo je prema telu, ali Bepe je pružio ruku i zaustavio ga je pre nego što je ugazio u pesak.

– Ne prilazi. Policija će morati da dođe i istraži.

– Ali šta ako je i dalje živ? Zar ne treba da pozovemo pomoć? – Alfredo je i dalje zvučao uzdrmano.

Bepeove oči su načas pogledale iskrivljeni leš. – Više mu se ne može pomoći, Alfredo. Uzmi landrover i idi do klupskih prostorija. Kaži im šta se dogodilo dok ja pozovem policiju.

– A šta se dogodilo?

– Mrtav je, ubijen je, eto šta se dogodilo. Imaš li ti oči? – Gledajući momka kako odsutno zuri u sklupčano telo u pesku, pljesnuo je rukama da ga probudi iz obamrlosti. – Idi, momče, idi i kaži svima.

Kad je Alfredo okrenuo vozilo i pošao, Bepe je već razgovarao s policijom.

1.

Utorak uveče

– Da li ti je vruće kao i meni, Oskare?

Kad je čuo svoje ime, pas je otvorio jedno oko, ali samo na tren ili dva pre nego što se ponovo komirao na pločicama od terakote. Ležao je na podu, a ružičasti jezik mu je napola virio iz usta. Iznad njega se neki zrnasti crno-beli film na *TV Toskana* upravo završavao uz kakofoniju neskladne muzike. Muzička podloga je sve vreme bila malo neusklađena, ali tu manju neprijatnost potpuno je zasenila stvarno jadona italijanska sinhronizacija. Prestao sam da brojim koliko puta je oskudno odevena junakinja otvorila usta da vrisne jednosložnu reč – bez sumnje „*Help!*“ – a sredovečna glumica koja je govorila italijanski dijalog izgovarala je „*aiuto*“, s najmanje tri sloga. Ipak, iz tog filma sam naučio još nekoliko italijanskih reči, mada sam sumnjao da ću u životu često koristiti reč „vukodlak“.

Prijateljski sam munuo nogom svog ljubimca vukodlaka i nastavio jednostrani razgovor s njim; što sam često radio otkako je ušao u moj život pre godinu dana.

– Pa, iako je *tebi* možda prijatno, ja se kuvam. Šta kažeš na šetnju?

Kao i obično, ta čarobna reč je pokrenula labradora u akciju i skočio je na noge, stresao se, i krenuo pravo ka vratima. Napolju je bilo malo svežije nego u kući, ali i dalje vrlo toplo, iako je sunce zašlo pre tri sata. Nebo je bilo vedro i zvezde su sijale

dovoljno jasno da pas i ja bacamo bledu senku na belu šljunčanu stazu. Tu u brdima je bilo malo svetlosnog zagađenja, osim udaljenog narandžastog sjaja Firenze na severoistoku, a jedina buka bilo je nežno uzdisanje povetarca u granama iznad. Dok smo četvorožni prijatelj i ja hodali uzbrdo između beskrajnih nizova čempresa kraj staze, duboko sam udahnuo i razmišljao o tome kako mi se život promenio za manje od godinu dana. Sad sam bio u penziji, razveden, pokušavao sam da pišem, i živeo sam u drugoj zemlji; i nisam žalio ni zbog čega, osim zbog razvoda.

Ali to nije bila moja odluka.

Razmišljanje mi je prekinula zvonjava telefona. Za razliku od vremena kad sam bio glavni inspektor Armstrong iz Skotland jarda, danas sam se radovao pozivima i uživao u njima. Više me nisu budili usred noći da me obaveste o još jednom surovom ubistvu u velikom gradu. Nema više prekinutih večera ili naglih odlazaka u bilo koje doba, nakon kojih je moja razočarana žena ostajala sasvim sama, sve dok više nije mogla to da podnese. Na kraju sam napustio policiju u nadi da ćemo se pomiriti, ali bilo je prekasno. Sad sam bio slobodan, ali cena je bila previsoka.

Ispostavilo se da me zove Virđilio, i poziv je više imao veze s poslom nego sa zadovoljstvom. Virđilio Pizano mi je postao najbolji prijatelj u Toskani. On je, na mnogo načina, bio kao ja nekad: policijski inspektor na odeljenju za ubistva – u njegovom slučaju u istorijskom gradu Firenci – ali imao je dovoljno sreće da i dalje bude u srećnom braku s divnom ženom, Linom. Nisam se iznenadio kad sam saznao da je, iako je gotovo ponoć, i dalje bio u svojoj kancelariji.

– *Ciao*, Dene. Nisi spavao, zar ne? Da li ti je dovoljno toplo?
– U poslednje vreme uvek smo razgovarali na italijanskom.

– Mislio sam da ću se istopiti ovog popodneva. Imam osećaj da ću uložiti novac u klima-uređaj. – Bilo je vrlo neobično

što me zove tako kasno i pretpostavio sam da to ima neke veze s poslom. – A šta je s tobom? Kako ide posao?

– Sjajno, kao i svakog leta. Zašto ljudi dolaze čak u Firencu da zadave svoje žene ili gurnu nekog s vrha tornja? Nema veze, slušaj, zovem te jer se dogodilo ubistvo.

– Zašto me to ne iznenađuje? Ko, gde i kad? I kad bolje razmislim, zašto ja? – Zastenjao sam teatralno. – Zar ne znaš da sam već godinu dana u penziji?

Virđilio je ignorisao opasku o penziji. – „Ko“ je tip po imenu Reks Hanter. „Gde“ je *Akvarosa kantri klub*, nedaleko od mesta na kojem si, a „kad“ je juče uveče. Znaću više kad dobijem izveštaj patologa.

– A „zašto ja“ je zbog toga što je taj tip imao englesko ime? – Mada je Virđilio dobro govorio engleski, zvao me je povremeno da mu pomognem. Mada je zvanična priča bila da me je zvao kao prevodioca za engleski, obojica smo znali da je uživao da mu pomazem u istrazi i da je cenio moju pomoć.

– Žrtva je Australijanac, i živio je ovde sedam godina otkako je kupio kantri klub i teren za golf.

– *Kupio?* Čini se da mu nije manjkalo novca.

– Izgleda da se obogatio u Australiji pre nego što se preselio ovamo. Mada osoblje u kantri klubu čine uglavnom meštani, njegova žena i porodica su tamo, a neki od njih govore malo ili nimalo italijanski, pa će mi možda biti potrebna tvoja pomoć, ako imaš vremena.

– Ako imam vremena? – Obojica smo znali odgovor na to pitanje. Mada sam ispunjavao dane pisanjem knjige i renoviranjem kućice koju sam kupio, već sam otkrio da penzija ponekad ume da bude dosadna. – Nema problema. Kad sam ti potreban? Želiš li da pođem s tobom kad budeš išao da razgovaraš s porodicom?

– Već sam danas nakratko porazgovarao s većinom njih, ali moram detaljnije, i značila bi mi tvoja pomoć. Ali sam se,

pre svega, zapitao da li bi možda otišao do kluba i uplatio časove tenisa. Obojica znamo da je potrebno da poradiš na svom bekhendu.

On i ja smo igrali tenis subotom, tako da je znao o čemu govori. – Da li to znači da me šalješ na tajnu misiju?

– Na neki način. Makar u početku. Kaži im svoje pravo ime i ne izmišljaj nikakve priče, ali ne pominji vezu s policijom – ovde ili u Londonu. Možda će tako ljudi slobodnije razgovarati s tobom i možda ćeš saznati nešto više o žrtvi, klubu i porodici, više nego što su spremni da kažu meni. U ovom trenutku, imam leš bez očiglednog motiva za ubistvo, mada sam već stekao utisak da tog čoveka nisu baš svi voleli. U svakom slučaju, šta kažeš na to?

Nisam oklevao. Kao što sam rekao, Virđilio mi je bio najbolji prijatelj ovde. – Naravno da ću uraditi to. Otići ću tamo sutra i uplatiti nekoliko časova. Kako je taj tip ubijen?

– Potiljak mu je razbijen... i mislim stvarno razbijen, višestrukim udarcima. Oružje ubistva bila je, izgleda, jedna od njegovih palica za golf, koju smo pronašli u visokoj travi blizu mesta zločina. – Usledila je pauza dok je gledao dosije. – *Kalavej mavrik* štap, ako ti to išta znači. Golf mi je prava misterija.

– To je veliki drveni štap s dugačkom drškom, toliko znam. Ako osoba koja ga koristi ume dobro da cilja, čak i dete može da postigne dovoljnu silu da razbije nekom glavu. Ima li otisaka?

– Nema otisaka, laboratorija još radi hemijske i DNK analize, ali kažu da se ne nadam mnogo. Izgleda da je palica obrisana.

– Ima li nekih tragova oko tela?

– Pronađeno je u peščanoj prepenci, koja je bila temeljno izgrabuljana da bi se uklonili otisci stopala. Nema potrebe da naglašavam, čak je drška grabulja bila obrisana. Ubica je sakrio svoje tragove... doslovno.

– A šta je sa alibijima ljudi u blizini?

– Pod pretpostavkom da se to dogodilo juče uveče, prvi utisak je da su svi imali alibi... u izvesnoj meri. Kao što sam rekao, znaću više kad mi patolog javi vreme smrti.

Razgovarali smo još malo, i pitao me je da li su mi potrebna uputstva kako da stignem do kluba, ali rekao sam mu da nisu. Bila je to samo kratka vožnja od moje kuće, i čak sam išao tamo na večeru kad su me ćerka i njen verenik posetili prošlog meseca. Moj budući zet je bio pasionirani igrač skvoša, pa sam ga odveo tamo i dao mu priliku da me pobedi dok je Triša uživala kraj bazena. Ručak je bio malo skuplji, ali prilično dobar. Osim toga, to mesto nije ostavilo neki jači utisak na mene, mada su savršeno održavani tereni bili impresivni. Ljudi u restoranu većinom su bili golferi, a to nije igra po mom ukusu, mada su mi kolege iz policije uvek govorile kako je to dobar način da dobiješ unapređenje – verovatno ako dozvoliš šefu da te pobedi. Kako se ispostavilo, moj nadređeni je bio jedan krupan načelnik koji bi se, bez sumnje, više radovao obilnom doručku nego partiji golfa.

Nakon što je Virđilio prekinuo vezu, seo sam na jedno obojeno stablo – moje i Oskarovo redovno odmorište – i izvadio telefon. Brza pretraga mi je otkrila da se časovi tenisa mogu zakazati onlajn, i tri minuta kasnije zakazao sam dvočasovni trening za sutra ujutro, s nekim po imenu Abigejl. To neće biti jeftino, ali Virđilio mi je rekao da će njegovo odeljenje platiti račun. Pre nego što sam odložio telefon, na *Guglu* sam potražio Reksa Hantera, i odmah sam ga pronašao.

Bilo je mnogo tekstova o tom čoveku, i brzo je postalo jasno da je u rodnoj Australiji bio dobro poznata ličnost. Obogatio se reciklažom šljake u Kvinslendu. Dalja istraga mi je otkrila da se bavio vađenjem finih čestica zlata iz starih hrpa šljake, i izgledalo je da je bio vrlo uspešan i zaradio milione. Nije otkriveno zašto je odlučio da emigrira u Evropu, konkretno u Toskanu, ali koliko sam video, nije bilo nagoveštaja da je

napustio Australiju pod nekom sumnjom, tako da su bili mali izgledi da je njegova smrt posledica neke stare australijske zavade. Izgledalo je da je ubica neko iz Italije.

Oskar se tad već bio umorio od donošenja šiškarki kako bih mu ih ponovo bacao – sigurno je nasledio retriverske gene – i legao je na suve borove iglice. Izgledalo je da mu ne bi smetalo da prenoći tu. Ja sam morao da se vratim kući i spremim za sutra. Nežno sam ga munuo cipelom i video ga kako otvara oči koje su svetlele jezivim zelenim sjajem pod zvezdama.

– Hajde, pseto. Neki od nas moraju da rade.

Mada Oskar nije izgledao previše zadivljeno, meni je to zvučalo prilično dobro. Mogućnost da se nakratko vratim prethodnom životu bila je dobrodošla.

2.

Sreda ujutro

Akvarosa kantri klub takođe je izgledao primamljivo kad sam stigao narednog jutra. Teren za golf, sportski kompleks i restoran nalazili su se na dva brdašca južno od Firence, a čitavo to mesto bilo je istačkano čuvenom toskanskom mešavinom borova i čempresa. Dok sam dolazio, vozio sam kroz hektare legendarnih kjanti vinograda, čokote posađene s matematičkom preciznošću i ispresecane maslinjacima. U klub se ulazilo kroz impresivnu kamenu kapiju, a staza do klupskih prostorija vodila je kroz mirisnu mešavinu ruzmarinovog žbunja prekrivenog plavim cvetovima i lepog izbora šarenih ruža. Jasno se videlo da ovdašnji vrtlari pošteno zarađuju svoju platu. Klupske prostorije su verovatno nekad bile velike kamene štale, a sad su bile ukusno spojene u jednu zgradu pomoću složene mreže zastakljenih hodnika koji vode do glavnog atrijuma. Ovo je očigledno bilo delo nekog arhitekta i, podjednako očigledno, nije bilo jeftino.

Virđilio je naredio da teren za golf zasad ostane zatvoren, tako da je tu bilo svega nekoliko ljudi. Jedini znak života bilo je dvoje mladih ljudi u teniskoj opremi koji su se vraćali do kluba nakon jutarnjeg treninga, i jedna vitka žena u kratkoj majici i šortsu koja je protrčala kraj mene. Mahnuo sam joj, ali ona je očigledno bila „u zaletu“ i nije primetila moj pozdrav. Kad je prošla kraj mene, video sam da joj obrazi blistaju od vlage.

Zapitao sam se da li je to samo znoj – već je bilo toplo – ili je čula vest o ubistvu i plakala je. Jedno je bilo sigurno: ako se mladi ljudi ovako znoje, sredovečnom čoveku poput mene nije se pisalo dobro. Možda je trebalo da uplatim samo *jedan* čas tenisa.

Mada bih u normalnim okolnostima već stigao presvučen, a onda se posle odvezao kući na tuširanje, poneo sam tenisku opremu u torbi, jer sam mislio da je dobro da obiđem što više prostorija u klubu, kako bih stekao bolji utisak o tom mestu. Napustivši parking, krenuo sam stazom između bujnog žbunja i bokora lavande prekrivenih pčelama. Bilo je to prijatno mesto i izgledalo je neverovatno da se tu zbilo surovo i grozno ubistvo pre samo trideset šest sati.

Ušao sam u predvorje kroz automatska staklena vrata koja su se zatvorila iza mene uz šištanje, i rashlađena unutrašnjost učinila mi se ledenom nakon spoljne vreline – ali nisam se žalio. Nakon što sam pedeset pet godina živeo u Londonu, moje prvo leto u Toskani bilo je pravi izazov, mada sam stalno govorio sebi da ako krzneni labrador može da ga izdrži, onda mogu i ja. Podsećam vas, Oskar je rođen ovde, tako da je bio mnogo bolje pripremljen za visoke temperature nego ja.

Predvorje je bilo veliki otvoren prostor, a na suprotnom zidu nalazio se diskretan, tamnozelen logo s dva čempresa i imenom kluba. Na desnom zidu bila je uglačana drvena tabla sa spiskom pobednika različitih golf turnira, ispisanim zlatnim slovima. Ispod se nalazila staklena vitrina s raznim priznanjima, od srebrnih plaketa, do nečeg što je ličilo na srebrnu bocu kjangtija. Fotografije poznatih golfera, a neke sam čak i prepoznao, krasile su ostatak zida, a svuda po prostoriji nalazile su se dobro održavane biljke u saksijama od terakote. Nije bilo nikakve sumnje: ovo mesto je skupo. Jedan mladić u otmenom plavom blejzeru i s kravatom sa zelenim logom, osmehnuo mi se iza pulta s mermernom pločom, koji se nalazio na suprotnom zidu.

– *Buongiorno. Benvenuto ad Acquarossa.* – Delujući na osnovu instinkta, dodao je na engleskom: – Dobro jutro, gospodine. Dobro došli u *Akvarosa kantri klub*.

Prišao sam mu, spustio torbu kraj svojih nogu, i odgovorio mu na italijanskom, iako je njegov engleski zvučao dobro. To nije bilo samo zato što sam potajno bio prilično ponosan na to koliko mi se italijanski popravio tokom godine koju sam proveo ovde. Razgovaraću s ljudima ovde na italijanskom, tako da nema svrhe da se pretvaram. Bedž na reveru rekao mi je da mu je ime Rafaelo, i verovatno je imao manje od dvadeset pet godina. – Dobro jutro. Ja sam Armstrong, Den Armstrong, i zakazao sam časove tenisa.

Pogledao je kompjuterski ekran i potvrdio da me Abigejl čeka u deset sati. Pokazao je na ulaz u svlačionice i objasnio mi gde je teren. Zahvalio sam mu se i odlučio da neće škoditi ako počnem da se raspitujem kod njega. Odlučio sam da glumim neobaveštenost.

– Parking je iznenađujuće prazan s obzirom da je dan ova-ko lep. Čovek bi pomislio da ima dosta golfera ovde, ili je pretoplo za njih?

Odmahnuo je glavom. – Nažalost, teren je zatvoren. Od juče.

– Zašto? – Dao sam sve od sebe da zvučim iznenađeno. – Zar ovo nije glavni deo sezone za vas?

– Obično jeste. – Video sam kako gleda naokolo pre nego što mi je tiho objasnio. – Nažalost, neko je umro.

– Šta, ovde? U klubu?

– Nažalost... na terenu za golf, kraj osme rupe. – Glas mu je postao još tiši. – Ubijen je.

– Opa. A ko je ubijen?

– Vlasnik kluba, sinjor Hanter.

– Baš grozno, i sigurno vrlo tužno.

– Da... da, naravno. – Video sam ga kako daje sve od sebe da izgleda sumorno, ali ton ga je odao i malo sam ga podstakao.

– Ali... Možda nije bilo toliko tužno?

Ponovo je potajno pogledao oko sebe. Kad nije video nikog u blizini, klimnuo je glavom. – Žao mi je što je ubijen. Niko ne zaslužuje to, ali bio je težak čovek...

U tom trenutku, vrata iza njega su se otvorila i jedna privlačna žena od oko četrdeset godina ušla je u predvorje. Bila je odevena u plavu suknju i besprekornu belu bluzu i, kad me je videla, uputila mi je ljubazan osmeh koji nije sasvim skretao pažnju s tamnih podočnjaka.

– Dobro jutro, dobro došli u *Akvarosu*. – Na bedžu je pisalo da se zove Elizabet, i bila je pomoćnica direktora. Za razliku od mladića, njen italijanski naglasak otkrivao je da joj to nije maternji jezik, tako da sam se prebacio na engleski i video sam da me je razumela.

– Dobro jutro, zovem se Den. Došao sam na časove tenisa.

Osmeh se proširio. – Drago mi je, Dene. Da li ste na odmoru? – Naglasak je bio nepogrešivo australijski, i zapitao sam se da li je možda iz porodice Hanter.

– Ne, živim ovde. Ja sam pisac. – To je bilo pomalo nategnuto. Dobro, moju prvu knjigu upravo razmatra jedan mali londonski izdavač, ali nisam se nadao da će uskoro biti objavljena.

– Baš zanimljivo. Nešto što sam možda pročitala?

– Bojim se da ne. Trebalo je da kažem *pisac u pokušaju*. Tek sam završio svoju prvu knjigu.

– Pa, srećno vam bilo. Da li ste prvi put u klubu?

Rekao sam joj za partiju skvoša i obrok prethodnog meseca, ali onda sam ih ostavio i otišao u svlačionicu. Dve stvari su bile jasne: Virđiliova sumnja da Reks Hanter nije bio previše omiljen bila je ispravna, a Elizabet, pomoćnica direktora, bila je ili zabrinuta zbog nečeg ili je žalila za mrtvim šefom više nego kolega na recepciji.

Obukao sam tenisku opremu, stavio svoju odeću u ormaric, i ponovo krenuo napolje. Vrelina me je pogodila kao šamar

i ponovo mi je palo na pamet da ideja da trčim dva sata po suncu u svojim godinama možda nije bila pametna. Nadao sam se da u *Akvarosa kantri klubu* neće biti i druge neočekivane smrti – u ovom slučaju pedesetšestogodišnjeg bivšeg policajca koji je trebalo da bude pametniji.

Prošao sam pored niza parkiranih kolica za golf, tražeći teniske terene. Nalazili su se stotinak metara od klupskih prostorija, delimično skriveni od pogleda uredno potkresanom lovorovom živicom i okruženi visokom ogradom od pletene žice. Dobra vest je bila što je teren gde je trebalo da igram bio delimično u senci tri ogromna bora, a svaki od njih je bio viši od klupske zgrade. U ovo doba dana obezbeđivali su dobrodošlu zaštitu od sunca, ali procenio sam da će se sunce pomeriti do podneva i da ćemo biti potpuno izloženi. Moja instruktorka je već čekala s korpom teniskih loptica, i prišla je da se rukuje sa mnom.

– Zdravo, ja sam Abigejl. Možemo li da govorimo engleski?
– Naglasak joj je bio britanski. Bila je zgodna žena, nešto mlađa od trideset godina, i zbog plave kose i dugih, preplanulih nogu sigurno je bila popularna u Italiji. Nije mi trebalo mnogo vremena da shvatim kako Italijani vole plavuše. A zašto i ne bi?

Predstavio sam se i ćaskali smo malo pre početka časa. Saznao sam da je ovde već dve godine i da živi u obližnjem selu Akvarosa. Na prstima nije imala prstenje i nije pominjala partnera.

Udarali smo lopticu desetak minuta sve dok nije stekla utisak o mom nivou znanja i slabostima. Kad smo prestali i sastali se kraj mreže, iznela mi je svoju procenu i, nimalo iznenađujuće, počela je od mog bekhenda. Narednih sat vremena me je podučavala, dok nisam osetio vidan pomak u svojoj igri, i to me je ohrabrilo. I ako se ispostavi da ne mogu da pomognem Virđiliju oko istrage, makar ću imati neke koristi od posete klubu.

Kad je došlo vreme da napravimo pauzu i popijemo malo vode, mnogo sam se znojio i spremno sam prihvatio njen predlog da nekoliko minuta odsedim na klupi, u hladu. Nakon razgovora o mom teniskom napretku, prešao sam na razgovor o nedavnim događajima. Zbog toga sam, uostalom, i došao.

– Čuo sam od Rafaela s recepcije da je neko ubijen, izgleda vlasnik ovog mesta.

I Abigejl je krišom pogledala oko sebe pre nego što je odgovorila. – Tako je: Reks Hanter. Kažu da su ga prebili nasmrtnog njegovom sopstvenom palicom. – Kao ni Rafaelo, nije zvučala previše potreseno zbog šefove smrti. U stvari, nije zvučala ni najmanje uznemireno njegovim ubistvom.

– Ima li policija neke sumnjivce? – Pokušao sam da se distanciram od istrage, makar zasad.

Odmahnula je glavom, ali na licu sam joj video tračak nečeg što nisam odmah prepoznao – antipatije, možda?

– Koliko znam, nema.

– Znate li zašto je ubijen? Napokon, u Italiji smo; nije valjda to bila mafija? – Virđilio sigurno ima ljude koji istražuju tu mogućnost, ali nije ni nagovestio povezanost sa organizovanim kriminalom. Ipak, mislio sam da je to dobar način da se započne razgovor.

– Nemam predstavu. – Usledila je još jedna duga pauza, koju nisam prekidao. Na kraju je ponovo bojažljivo pogledala oko sebe, pre nego što je progovorila. – Stvarno ne znam, ali mislim da bi policija trebalo da istraži ljude koji su mu bili bliski. – Još jedna pauza. – Nije bio baš najljubazniji čovek. – Lice joj se smrklo, i to je potvrdilo moju sumnju da je ono ranije bila odbojnost ili nešto više od toga. – U stvari, bio je grozan čovek. – Stresla se, uprkos vrućini.

– Da li to govorite iz iskustva? Bio je grozan prema vama?

– Ako mislite da li me je pipkao i davao mi svakakve predloge, onda da. – Sve više je izgledalo da ljudi ovde nisu baš previše voleli ubijenog.

– A-ha, shvatam... – Sačekao sam nekoliko sekundi. – Ali sigurno je bio znatno stariji od vas.

– Gotovo dvostruko, ali to ga nije sprečavalo. Samo zato što ima... što je imao novca, mislio je da može da radi sve što poželi. – Nakon što je ponovo pogledala oko sebe, usmerila je pogled na svoje šake. – Znete li šta mi je rekao? Rekao je da bi mi dao „mnogo poklona“ ako spavam s njim. Poklona! Da nije mislio da sam neka obična kurva? – U glasu joj se sad čuo pravi bes.

– Mislite li da je to pokušavao sa ostalim ženama u klubu?

– Sigurna sam da jeste. Bio je životinja. – Stresla se i ustala. – U svakom slučaju, dosta o njemu. Dođite, još moramo da radimo i na vašem servisu.

Pratio sam je natrag do terena, i dalje misleći na Reksa Hantera. Izgledalo je da je bio seksualni napasnik i da možda ima više žena koje bi ga rado videle mrtvog, počevši od moje instruktorka tenisa. No postoji velika razlika između želje da uklonite nekog i prebijanja osobe nasmrt tupim predmetom.

Kad je stiglo podne, bio sam više nego srećan što se trening završio. Ne kažem da nisam uživao ili da nije bio koristan, ali moja pretpostavka da će do podneva nestati hlada bila je ispravna, i sad je bilo neizdrživo vrelo. Čak je i metalna kvaka na vratima ograde oko terena bila gotovo pretopla da se dodirne. Zahvalio sam se Abigejl i dogovorili smo još jedan termin sutra ujutro, pre devet, u nadi da ćemo izbeći najveću vrućinu. Kad sam se vratio u klupske prostorije, istuširao sam se mlakom vodom i postepeno spuštao temperaturu vode prema hladnoj, dok mi se telo polako hladilo. Pomislio sam na Oskara. Ostavio sam ga kod kuće s Marijom, koja dolazi sredom da počisti, ali ona je otišla u podne i sad je ostao sâm. Odlučio sam da na brzinu popijem nešto za šankom, umesto da ručam, i krenuo sam kući pre nego što Oskar odluči da pregrize električni kabl ili pohara frižider, ali bio sam rešen da se kasnije vratim u klub.

Šank se nalazio s jedne strane glavnog atrijuma. Bilo je to spektakularno enterijersko delo, a zakrivljene staklene ploče na krovu su me podsetile na *Projekat eden* u Kornvolu, koji sam posetio sa suprugom u srećnija vremena. Sasvim očekivano, s obzirom na mesto gde se klub nalazi, primetio sam da imaju sjajan izbor kquantija na polici iza šanka. Bilo je pretoplo za alkohol i naručio sam dve boce divno hladnog bezalkoholnog piva, na koje sam se brzo navukao tokom letnje vreline. Popio sam odmah prvu, ali nisam žurio s drugom.

Umesto da sedim za stolom, smestio sam se na barsku stolicu i razgovarao s mladom šankericom, koja je izgledala premlado da bi radila sa alkoholom... ali možda sam ja bio prestar. Na bedžu je pisalo da se zove Analiza, i obratio sam joj se na italijanskom. Pošto je bilo tako malo mušterija, izgledala je orna za razgovor i, kao i sa učiteljicom tenisa, postepeno sam naveo razgovor na gospodina Hantera.

– Čuo sam za ubistvo. Baš grozno. Pretpostavljam da se policija bavi time. – Davao sam sve od sebe da zvučim kao prosečan radoznalac.

– Bili su juče ovde i upravo sam saznala da dolaze danas popodne da uzmu izjave od svih. – Bojažljivo me je pogledala. – Da li misle da je to uradio neko od nas? Nije lepo biti osumnjičeni u slučaju ubistva.

– Siguran sam da je to samo rutinski. – I bilo je. – Verovatno moraju da utvrde gde se ko nalazio u trenutku ubistva. A što se tiče sumnjivaca, da li *vi* mislite da je to neko odavde?

Video sam je kako se sprema da kaže nešto, ali onda se predomislila i uzela krpu da obriše šank. Neka senka je pala preko nas, i kad sam se okrenuo video sam jednog čoveka koji se približava. Bio je to visok muškarac savršene frizure, u besprekorno popeglanim plavim platnenim pantalonama i čistoj belojoj majici s kragom. Na levoj strani grudi nalazio se logo *Akvarosa kantri kluba*. Pružio je ruku i uputio mi širok osmeh.

Po opuštenom ponašanju zaključio sam da ima mnogo iskustva u pozdravljaju ljudi.

– Dobro jutro, dobro došli u klub. Ja sam Adam Hanter. Ako se ne varam, imali ste čas tenisa? – Naglasak mu je bio pomalo australski, i nije pokušao da mi se obrati na italijanskom.

Izgledao je kao da ima oko trideset pet godina, što je značilo da je u pravim godinama da bude žrtvin sin. Ako je to istina, onda je bilo zanimljivo što nije izgledao preterano ucveljeno zbog očeve smrti – mada je možda samo dobar glumac. Čvrsto mi je stisnuo šaku, ali je srećom nije zdrobio, i predstavio sam se, trudeći se da ne pomenem svoje prethodno zanimanje ili pravi razlog zbog koga sam danas tu. Ostao je sa mnom, ćaskajući o beznačajnim stvarima, od cene teniskih reketa do proizvođača najboljeg kjangija u okolini, pre nego što je otišao. Kad je otišao, verovatno da dangubi s drugim gostima, ponovo sam posvetio pažnju šankerici Analizi.

– Da li je to bio menadžer?

Klimnula je glavom. – To je mlađi gospodin Hanter... – Zastala je i ispravila se. – Naravno, pretpostavljam da je sad samo gospodin Hanter.

– Izgleda mi kao dobar čovek.

– Mnogo bolji od oca. – Čim je to rekla, pocrvenela je. – Izvinite, znam da ne treba govoriti ružno o pokojnicima.

– Niste voleli starijeg gospodina Hantera?

Činilo se da je još više pocrvenela. – Mislim da ga mnogi ovde nisu voleli... pre svega žene.

To je izgleda bila uobičajena stvar ovde. – Ali sin nije takav?

– Adam se mnogo razlikuje od oca. Dobar je.

– Da li živi u okolini?

Klimnula je glavom. – Živi u bungalovu iza vile.

– Vile?

– Na vrhu brda, u šumarku. Tamo živi gospodin Hanter... ovaj, živeo je.

– A da li je udovica gospodina Hantera uključena u upravljanje klubom?

– O, ne. Venčali su se tek pre mesec dana, i nedavno su se vratili s medenog meseca. Samo jednom sam je videla ovde.

Opa, udala se pre mesec dana i već je udovica. To mi je izgledalo kao velika slučajnost. Nisam ništa rekao, ali sam zapamtio tu činjenicu. Detektivi ne vole slučajnosti, jer se prečesto ispostavi da to nisu bile slučajnosti.

Popio sam veliki gutljaj piva i pogledao na sat pre nego što sam pokušao da zvučim potpuno nezainteresovano. – Možete li se setiti ikog ko je mogao da ubije gospodina Hantera? – Popio sam ostatak piva i već se okretao dok je odgovarala.

– Ne stvarno. Mislim da nije imao mnogo prijatelja, ali to ne znači da je iko želeo da ga ubije, zar ne? Mislim, ko bi naterao sebe da ubije nekog?

To je ono što me je Virđilio poslao da saznam. Činjenica je bila da je taj čovek ubijen, tako da je neko, negde, želeo da ga ubije. Sledeći korak biće pronalaženje motiva za ubistvo; nije dovoljno to što je bio seksualni zlostavljač i nije imao mnogo prijatelja.

Beleška o autoru

T. A. Vilijams je napisao preko dvadeset ljubavnih bestsela i sad se posvetio opuštenim krimićima, smeštenim u njegovu voljenu Italiju. Glavni junak te serije je glavni inspektor Armstrong i njegov labrador Oskar. Trevor živi u Devonu, sa suprugom Italijankom.

**Knjige T. A. Vilijamsa u izdanju
Izdavačke kuće TEA BOOKS d.o.o.
i Izdavačke kuće Only Smiley
(digitalna i/ili štampana izdanja)**

ARMSTRONG I OSKAR

1. Ubistvo u Toskani
2. Ubistvo u Kvantiju
3. Ubistvo u Firenci